

[Bertel Dahlgaard.]

Eksportvarer som om de Investeringer, der kan blive nødvendige, for at vi kan følge med i den økonomiske og tekniske Genrejsning.“

Som man ser, er Dementiet ubehjælpsomt, forvirret — for at bruge et mildt Udtryk.

Nu vil jeg gerne sige til den højtærede Statsminister, at den Kritik, der er fremsat af mig, er jo ikke en Kritik, der er fremsat af en ondsindet Opposition. Det er en Kritik, som — og det ved jo nok den højtærede Statsminister, der ikke er saa ubegavet, som han somme Tider mener, han har Fordel af at lade — er Udtryk for en enstemmig Vurdering her i det høje Folketing. I Sandhed, højtærede Statsminister, her er ingen Plads for Forargelse! Og Statsministeren forstaar jo fuldt ud, hvordan Situationen er. Den højtærede Statsminister skal være tilfreds med, at jeg loyalt har betragtet det som en fuldkommen Selvfølgelighed, at Udenrigsministeren, at Regeringen aldrig nogen Sinde har næret Anskuelse af den Art, Minister Federspiel her udtalte.

Jeg fremførte i øvrigt min Kritik for ogsaa at faa Lejlighed til at sige — det er jo altid ærligst at sige til i Tide —, at hvis een Gang til et lignende Uheld skulde ske, vil mit Parti vide at frigøre sig for ethvert Ansvar for en Fortsættelse af den paagældende Ministers Virksomhed. Ministerposten er ikke nogen Legeplads. Saa længe man holder sig til de hjemlige Forhold, kan det maaske ikke gøre saa meget, men naar det drejer sig om Danmarks Forhold til Omverdenen, er det en anden Sag, saa maa den høje Regerings Chef skabe Sikkerhed for, at den Minister, der her er Tale om, ikke fortsat spiller udenrigspolitisk Ekspert — det har længe kunnet ses, at det maatte ende galt.

Til den højtærede Minister for særlige Anliggender skal jeg i Anledning af hans Bemærkninger kun sige faa Ord. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at Stedet her eller hans Situation egner sig ikke for Arrogance.

Og endnu en Ting! Den højtærede Minister kom for Skade at sige en højst mærkværdig Ting. Den højtærede Minister sagde, at han havde forelagt Dementiet for den højtærede Udenrigsminister. Hvad vil det sige? Hvad vil det sige! Vidste den højtærede Minister ikke selv, hvad han havde sagt, og hvad han nu vilde forklare, han havde sagt? Naa — det, det drejede sig om, var altsaa nu at faa noget sagt, der var uangribeligt. Jeg erkender, at det var det rigtige Sted, den højtærede Minister for særlige Anliggender henvendte sig, men den

højtærede Minister kan nok se nu, at for ham selv er hans Udtalelse her afslørende.

Den højtærede Ministers Bemærkning i øvrigt om Ministeriet for særlige Anliggender synes at lade formode, at han gaar rundt i den Opfattelse, at Ministeriet for særlige Anliggender er en permanent Institution. Det har jeg ikke hørt noget om før; det kan vist ikke være rigtigt — og Ministerens Tilstedeværelse i denne Regering kan ikke antages at forstærke Ønsket om at forlænge Ministeriets Tilværelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Larsen: Jeg havde tænkt mig at overholde Lars Dinesens Regel i denne sene Time. Naar jeg alligevel efter det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaards, som vi ved det fra ham selv, venligsindede kritiske Bemærkninger til Regeringen betræder Talerstolen, skyldes det den Omstændighed, at man har draget mit Partis Hovedorgan, „Land og Folk“, ind i Debatten. Jeg ønsker i Anledning af det, der er sagt, at bemærke følgende: der var os ikke og er os først nu noget bekendt om, at der skulde have eksisteret en saadan gentlemen's agreement om Bladenes Forhold under Arbejdsstandsninger. Det, „Land og Folk“ gjorde, var, at det efter Henstilling fra de Typografer, der strejkede ved andre Blade, kvitterede alle sine Annoncer. Ja, en saadan Henstilling havde det endda ikke faaet. Det havde kun faaet en Henstilling om ikke at forøge sin Annoncemængde, ikke at udnytte Situationen kommercielt. Bladet tog dog den Stilling, at det kvitterede *alle* sine Annoncer, men at det i det Omfang, dets Papir tillod det, kom med et større Oplag end normalt. „Social-Demokraten“ og dens Talsmænd maa naturligvis svare for sig selv, men jeg kunde have Lyst til at stille et Samvittighedsspørgsmaal: om ikke den Omstændighed, at „Social-Demokraten“s Søndagstillæg var trykt et Par Dage i Forvejen i det Oplag, Bladet normalt skulde komme i, og at man ikke vilde udsende Halvdelen af Oplaget med Søndagstillægget og Halvdelen af Oplaget uden Søndagstillægget, om ikke denne Omstændighed var en væsentlig medvirkende Aarsag til, at man om Søndagen, den første Morgen, hvor Strejken var virksom, udkom med det normale Oplag.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft har Ordet for en kort Bemærkning.